

32. Par ko balsot?

Par ko balsot 4. oktobrī? Tāds atkal ir hamletiskais jautājums. Pie mums vārdi no Hamleta monologa „*to be, or not to be, that is the question*” vēlēšanu kontekstā atkārtojās ik pēc noteikta laika ar vienu un to pašu emocionālo spriedzi. Tā jau ir stabila tradīcija, ka pilsoņu kāda daļa nezina par ko balsot parlamenta vēlēšanās un ap šo jautājumu sacēļ samērā lielu publisko kņadu. Interneta laikmetā šī kņada iegūst īpaši plašu publisko vērienu, jo katrs potenciālais vēlētājs var skaļi uzdot minēto jautājumu un pats to komentēt, iepazīstinot ar savu viedokli visu pasauli.

Patiesībā atbilde uz doto jautājumu ir vienkārša. Obligāti ir jāņem vērā mūsu dzīves reālais stāvoklis. Obligāti ir jāņem vērā tas, ko līdz šim esam sasnieguši parlamenta vēlēšanu rezultātā. Obligāti tāpat ir jāapliecina sava attieksme pret tautas deleģēto parlamenta deputātu iepriekšējo veikumu valsts labā.

Un, lūk, mūsu dzīves reālais stāvoklis šodien ir tāds, ka balsot var vienīgi par to politisko spēku, kurš apņemas realizēt 5 valstiski stratēģiskos uzdevumus. Šie 5 valstiski stratēģiskie uzdevumi ir šādi: 1) valsts nacionālās suverenitātes atjaunošana, 2) nacionālās naudas sistēmas atjaunošana, 3) neitralitātes politikas realizācija valsts ārpolitikā, 4) sociāli orientētas valsts iekšpolitikas realizācija, 5) nacionālo nodevēju un valsts izzadzēju sodīšana.

Pašlaik mūsu dzīves reālais stāvoklis ir tāds, ka bez minēto 5 valstiski stratēģisko uzdevumu konsekventas izpildīšanas mūsu nākotne ir ļoti drausmīga. Noteikti turpināsies spējīgāko un enerģiskāko cilvēku aizbraukšana, noteikti turpināsies zagšana un blēdības, noteikti turpināsies visu procesu debilizācija, noteikti turpināsies tautas izmiršana, noteikti turpināsies tautsaimniecības panīkums, noteikti turpināsies sabiedrības krasa noslāņošanās bagātajos un nabagos, noteikti palielināsies nabadzības apjoms, neuzticība inteliģencei, neuzticība politiķiem, neuzticība valstij.

Saprotams, minēto 5 uzdevumu vitālo aktualitāti nenosaka tikai šodienas mūsu dzīves reālais stāvoklis. Nosaka arī tādi ļoti būtiski faktori kā mūsu valsts platība, ģeogrāfiskā (ģeopolitiskā) atrašanās vieta, ekonomiskais potenciāls, tautas lielums un tautas cilvēciskā kvalitāte.

Tāpēc vislielākajā nopietnībā var teikt, ka citi valstiskie uzdevumi mums nemaz nevar būt. Minēto 5 uzdevumu realizācija ir mūsu turpmākās pastāvēšanas garants. Minēto 5 uzdevumu realizācijai ir obligāti jābūt mūsu valstiskās ikdienas prioritātēm. Balsot ir vērts tikai par tādu jaunu politisko spēku, kura programmā ir minētie 5 valstiski stratēģiskie uzdevumi.

Citi varianti nevar būt. Citu variantu propaganda ir viltīga provokācija, cenšoties mūsu valstī neko nemainīt un saglabāt līdzšinējo destruktīvo kārtību un cilvēciskā kapitāla degradāciju. Ja kāds domā savādāk, tad viņam ir pareizāk izvēlēties kādu jautājumu no Hamleta slavenās frāzes parodiju kolekcijas. Hamleta vārdus mēdz parodēt – atdarināt smieklīgā veidā. Eksistē samērā plaša parodiju kolekcija, ko var izmantot mūsu pilsoņi, kuriem nevar būt aktuāls jautājums „Par ko balsot?”, jo viņi neko nevēlās radikāli mainīt mūsu dzīvē. Tādiem pilsoņiem var būt aktuāls jautājums „*to beer or not to beer*” (dzert alu vai nedzert alu). Pilsoņiem, kuri pareizi neizprotot vai nevēlas pareizi izprast savas tautas un valsts vēsturiskās iespējas un perspektīvas, veselīgāk ir iet un iedzert kādu aliņu.

Protams, pašlaik ir ļoti grūti ticēt iespējai realizēt minētos 5 valstiski stratēģiskos uzdevumus. Esam pārāk dziļi iestīguši nodevību un nelietību šausmīgajā dūksnājā. Visus pēcpadomju gadus notikumi reāli virzījās bezcerīgi.

Nekādas cerības nevar būt arī tagad. Jau tagad ir skaidrs, ka vispareizāk vēlēšanas ir pārvērst par alus svētkiem. Kandidātu sarakstos nekādi cilvēciskās kvalitātes iepriecinājumi nav konstatējami. Gluži pretēji. Tiecās atgriezties vecie blēži, kuri jau agrāk parādīja savu nelietīgo, savtīgo un debilo iedabu. Pie siles raujas vēl lielāki mežoņi nekā līdzšinējie mežoņi ar grabovski priekšgalā no antiglobālistu bara. Uz jaunatni/vidējo paaudzi nav nekādas cerības. Tā ir zombēta ar neoliberālisma un postmodernisma samazgām. Tai patīk pakalpojumu ekonomika, dzīves glamūrīgā baudīšana, amerikāņu dibenu laizīšana. To pilnīgi apmierina izglītošanās iespējas, karjeras iespējas, kreditēšanās iespējas. Tā ir pelēku viduvējību masa, kuras

mietpilsoniskās ambīcijas saskan ar šodienas Latvijas dzīvesniecīgajām iespējām. Tas tāpēc, ka spējīgākie un enerģiskākie jaunieši ir aizbraukuši.

Tomēr visriebīgākais ir tas, ka mums ir sava melnā specifika. Pie mums specifiski ir tas, ka noziegumu brīvība ir totāla, teorētiski aptverot visu tautu. To var uzskatīt par valdošās kriminālās kliķes lielāko ideoloģisko un politisko panākumu – noziegumu brīvībā iepīt visu tautu.

Pie mums agresīvi nostiprināti ir tādi spēles noteikumi, ka teorētiski visi drīkst nesodīti zagst un blēdīties. Sodīti tiek tikai tie indivīdi, kuri pārkāpj spēles noteikumus. Piemēram, TV pārraidē pēkšņi sāk tēlot “godīgus” cilvēkus.

Pie mums ir radusies “prihvatizācijas” kriminālā elite. Turklāt svarīgi ir tas, ka šajā elitē faktiski teorētiski ir iekļauta visa tauta. Tas ir galvenais iemesls, kāpēc 20 un vairāk gadu laikā pastāv tāda zagšanas un blēdību paradīze, un parlamentā nav bijis neviens godīgs politiskais spēks.

Tāds spēks praktiski nevar rasties, jo zagšanā un blēdībās teorētiski ir ievilināti visi iedzīvotāji. Neviena grupa no iedzīvotājiem nevar teikt “mēs esam godīgi un mums var uzticēt valsti”. Tāda grupa pie mums teorētiski nevar izveidoties. Bet bez tādas grupas ienākšanas parlamentā nekādas izmaiņas nav gaidāmas. Sagaidāms ir vienīgi zagšanas un blēdību turpinājums, kas iegūs vēl ciniskāku nokrāsu sakarā ar ekonomiskās attīstības apstākumu sabiedrības novecošanas un emigrācijas rezultātā.

Turklāt zagšanā un blēdībās lieliski adaptējusies tautas daļa nekad neļaus rasties godīgam politiskajam spēkam. Tāds ir latviešu tautas liktenis, kuru tā pati ir radījusi, pateicoties savai mentalitātei.

Vēl ir jāņem vērā, ka “prihvatizācijas” rezultātus šodien vairs nevar koriģēt. Var vienīgi veikt finansiālo analīzi un likt reptiļiem samaksāt kompensāciju par kādreiz gūto iespēju apzagt valsti. Tomēr uzdrošinoties šaubīties, vai latvieši ir spējīgi “dzemdēt” tādu politisko spēku, kurš gribēs no reptiļiem pieprasīt kompensācijas. Latvieši jau sen ir visu piedevuši “savējiem” reptiļiem.

Latviešu tauta nav krievu tauta, kura ar prihvatizācijas noziegumiem nekad nesamierināsies. Krievijā arī ir „prihvatizācijas” kriminālā elite, taču tai neizdevās noziegumu brīvībā teorētiski ievilināt visu tautu. Elite ir spiesta rēķināties ar tautas nesamierināmību un kategorisko atsacīšanos kaut ko piedot sabiedrisko īpašumu laupītājiem. Krievu tautas morālā stāja prihvatizācijas jautājumā ir sava veida Dāmokla zobens – pastāvīgi draudošas briesmas valsts prezidentam, valdībai. Latvijā tāds Dāmokla zobens neeksistē. Tāpēc valdošā kliķe atklāti uzspļauj tautai, sabiedrības viedoklim, sabiedrības interesēm. Latvijas valdošā kliķe lieliski zina, ka tautieši to nekad neaiztiks, jo tautiešiem pietiek ar to, ka viņi dzīvo „brīvā” valstī un visur teikšana ir „savējiem”.